

Sondag, 17 Mei 2026

Skriflesing: Job 19:13-27

Tema: Ek weet: my Verlosser leef.

Skriflesing

Job 19:13-27

¹³My broers het Hy van my verwyder,
my bloedverwante is van my vervreem,

¹⁴my familie het my verlaat,
my bloedverwante het my vergeet.

¹⁵My huismense en my slavinne beskou my as 'n vreemdeling,
ek het vir hulle soos 'n uitlander geword.

¹⁶Ek roep my slaaf, maar hy antwoord my nie,
selfs al smee ek hom.

¹⁷My asem walg my vrou,
ek ruik sleg vir my eie broers.

¹⁸Selfs kindertjies minag my,
as ek wil opstaan, spot hulle my.

¹⁹Al my vertrouelinge verafsku my,
dié wat ek liefhet, het teen my gedraai.

²⁰Ek is net vel en been,
al my tande het uitgeval.

²¹Kry my tog jammer, my vriende, kry my tog jammer!
Die hand van God het my swaar getref.

²²Waarom vervolg ook julle my soos God dit doen?
Kry julle nie genoeg nie?

²³Mag my woorde tog opgeskryf word,
mag dit ingegraveer word op 'n monument

²⁴met 'n ysterpen en lood,
vir altyd in 'n rots uitgekap.

²⁵Ek weet dat my Losser leef,

uiteindelik sal Hy op die aarde triomfeer!

²⁶Selfs nadat hierdie siekte my vel weggevreet het,
sal ek nog lewe en God sien.

²⁷Ek sal Hóm sien,
met my eie oë sal ek Hom sien, Hom en niemand anders nie.
Ek smag daarna met my hele lewe.

“My woord is soos vuur, sê die Here, soos ‘n hamer waarmee klippe stukkend gebreek word.” – Jeremia 23:29

PREEK

Broers en susters in onse Here Jesus Christus:

Daar is woorde wat 'n ander klank kry wanneer dit uit die oond van lyding gebore word.

Wanneer iemand wat gemaklik leef bely:

“Ek vertrou die Here,”

is dit 'n skoon en vroom geluid.

Maar wanneer iemand wat tot op die ashoop gestroop is, sy stem verhef en sê:

“Ek weet: my Verlosser leef,”

dan kry daardie woorde 'n metafisiese gewig. Dit klink soos staal wat in die vuur van verlies gesmee is.

Dit is presies die plek waar ons in Job 19 beland.

Terwyl sy vriende in hul selfvoldane dogmatiek oordeel uitspreek en hom probeer inpas in 'n simplistiese oorsaak-en-gevolg-teologie, sit Job in die stof van sy eie verwoesting.

Sy liggaam is 'n kaart van pyn. Sy vriende, wat as sy bondgenote moes dien, het sy aanklaers geword. Sy reputasie lê in skerwe, sy familie het hom vervreem, en in die donkerste uur van sy siel voel dit of God self sy teenstander geword het.

Dit is die hartverskeurende aporie van Job:

die Verlosser na wie hy roep, is terselfdertyd die God wat hy as sy beul ervaar.

En tog, te midde van hierdie puin, verbreek hierdie belydenis die stilte van die hel:

“Maar ék, ek weet: my Verlosser leef.”

Dit is nie 'n goedkoop troos nie; dit is die lig wat dwarsdeur die stormwolk breek.

1. Geloof beteken nie die afwesigheid van worsteling nie

Eerstens leer Job ons dat geloof nie die afwesigheid van worsteling is nie, maar die eerlikheid daarvan.

Die Skrif is nie bang vir die rauwe realiteit van 'n gebroke mens nie.

Job praat onverskrokke oor sy isolasie:

sy broers het verwyderd geraak, sy vriende het hom vergeet, selfs die kinders spot met hom. Hy beskryf 'n totale emosionele en sosiale bankrotskap.

Tog veroordeel God hom nie vir hierdie eerlikheid nie.

Daar is 'n algemene misverstand in die moderne kerk dat geloof sinoniem is met 'n plastiekglimlag, 'n aandrang dat ons altyd "sterk" moet voorkom.

Job is die teologiese korrektief daarop.

Ware geloof is nie om voor te gee dat alles in orde is nie; ware geloof is om, juis in die woede, die verwarring en die tranes, steeds na God toe te draai.

Jesus het by Lasarus se graf gehuil.

Dawid het sy hart in die Psalms uitgegooi.

Om te worstel is nie om te verloor nie; dit is om met God in die ring te wees.

As jy vandag hier sit met stil pyn:

- finansiële druk,
- gesinsspanning,
- emosionele uitputting,
- of die gevoel dat God ver is,

onthou:

God is nie net die God van die oorwinnaars nie; Hy is die God van die mense in die ashoop.

Jou pyn diskwalifiseer jou nie van God se teenwoordigheid nie; dit maak jou 'n kandidaat vir sy genade.

2. Ons hoop rus in die Persoon van ons Verlosser

Tweedens is ons hoop nie in omstandighede veranker nie, maar in die Persoon van ons Verlosser.

Wanneer Job sê:

"My Verlosser leef,"

gebruik hy die Hebreeuse term *Go'el*.

In die antieke regstelsel was die *Go'el* die familielid wat die reg én die plig gehad het om:

- 'n verwante uit slawerny te koop,

- sy eer te herstel,
- of sy saak in die hof te verdedig.

Job roep na iemand wat namens hom sal optree wanneer hy self weerloos is.

Ons moet teologies noukeurig wees:

Job het nie die volle openbaring van die Nuwe Testament gehad nie, maar hy het die saad van die evangelie in sy hart gedra.

Vir ons, in die lig van die Kruis, kry hierdie woorde hul volle substansie.

Ons Verlosser is nie 'n abstrakte idee nie;

Hy is die lewende Christus wat vir ons intree.

Die wonderlike van hierdie belydenis is dat Job nie sê:

“Ek weet my omstandighede gaan verander” nie.

Hy sê nie:

“Ek weet my gesondheid gaan terugkeer”

of:

“Ek weet my vriende gaan om verskoning vra” nie.

Hy fokus op die Een wat leef.

Ons geloof mag nie op wankelrige fundamente soos:

- ekonomiese stabiliteit,
- goeie gesondheid,
- politieke sekerheid,
- of menslike planne rus nie,

want daardie dinge is verbygaande skaduwees.

Christus leef.

Dit is die onbeweeglike anker in 'n wêreld wat pols van onsekerheid.

Wanneer die wêreld bewe, wanneer die toekoms onseker lyk, wanneer jou planne in duie stort, bly die feit staan:

Christus leef.

Die laaste woord behoort nie aan jou lyding nie; dit behoort aan Hom.

3. Geloof kyk verby die onmiddellike horison

Derdens leer Job ons om verby die onmiddellike horison te kyk.

Hy bely:

“...uiteindelik sal Hy op die aarde triomfeer,”

en hy spreek die hoop uit om God in sy vlees te aanskou.

Job se blik verskuif van die aardse na die eskatologiese.

Hy besef dat sy huidige lyding nie die totale werklikheid is nie.

Die boek Job bied nie altyd maklike verklarings vir die “waarom” van ons lyding nie.

God gee nie vir Job ’n gedetailleerde verslag van die gesprek in die hemel nie.

Maar Hy gee vir Job Homself.

Geloof is die vermoë om God te vertrou in die afwesigheid van antwoorde, omdat jy weet Wie Hy is.

Omdat Jesus opgestaan het:

- is lyding nie finaal nie,
- is dood nie finaal nie,
- is verlies nie die einde van die verhaal nie.

Die opstanding is die bewys dat God nie sy kinders in die donker agterlaat nie.

Miskien het jy vanoggend kerk toe gekom met die las van die lewe wat swaar op jou skouers rus.

Miskien voel jy:

- uitgeput,
- moedeloos,
- geestelik droog,
- of emosioneel verslete.

Job se woorde is soos ’n fakkeltjie wat in die donkerste nag aangesteek word.

Jy hoef nie alles te verstaan nie.

Jy hoef nie nou al die antwoorde te hê nie.

Jy hoef net te weet wie leef.

Slot

Hierdie belydenis is nie ’n uitspraak uit ’n gemakstoel nie; dit is die kragtige getuigenis van iemand wat deur die vuur geloop het en steeds God se hand in die vlamme gevind het.

Wanneer hospitaalkamers stil raak...

wanneer gebede lank voel...

wanneer jou eie krag tot op die been verslyt is...

wanneer die wêreld donker lyk...

bly hierdie waarheid onwrikbaar staan:

“Maar ék, ek weet:

my Verlosser leef.”

En omdat Hy leef,
het hoop nog asem.

Amen